

ROY ROY

TOA SOAN
VA TRI SU
55 RUE DES
VERMICELS
HANOI ≈
CHI NHANH
Ở SAIGON
160 DUONG
LAGRAN =
DIERE ≈

TUAN BAO RA
NGAY THU BA

MỘT NAM CỰ MÙA HÈ ĐEN, TA LẠI THÀY HỌ BÀY RA TÈ LÈ NHÀM NHÍ. ĐÂY LÀ
MỘT KHẨU SÚNG THÂN CÔNG (MÀ CÓ LÊ CÙNG LÀ MỘT KHẨU SÚNG CỒI XAY NỮA
VÌ MIỆNG SÚNG CÓ NHIỀU LỐ) CỦA ĐỘI BINH VIỆT-NAM BỊ CHINH PHỤC QUÁN ÔN.

**TRONG SỐ NÀY: "ĐẠI BINH" NAM-VIỆT
PHÓNG-SU' BẰNG ẢNH CỦA VIỆT-SINH
VÀ ẢNH VĨNH-CÔC-TỬ' BẤM SỐ CHO ÔNG LÊ-THẮNG**

Tuần báo ra ngày thứ ba

Tòa soạn và trại-sư:
55, Rue des Vermicels, HANOI
Giám-đốc: Nguyễn-Tường-Tam
Chủ-bút: Nguyễn-Tường-Lê
Quản-ly: Nguyễn-Văn-Thức
GIÁ BÁO: MỘT NĂM SƯU THU NG
Đồng-Dương ... 3 \$ 80 2 \$ 00
Pháp và thuế-địa ... 4, 20 2 40
Ngoại-quốc ... 8, 00 4 20

Thứ và ngay phiếu xin gửi về:
Ông Nguyễn-Tường-Tam
55, Rue des Vermicels, Hanoi.
Mua báo kể từ 1st và 15 và phải trả tiền trước.

VÌ MỘT BÚC THƯ'

CHÚNG tôi được tin ông Hoàng-văn-Vi cho biết rằng ông có nhận được bức thư của ông Quan Viên hỏi xem có phải chính ông đã viết bức thư cho NGÀY NAY không? Ông Vị có viết thư trả lời ông Viên rằng:

— Ông có viết đoạn dưới thời và không hiểu tại sao bức thư đăng ở NGÀY NAY lại dài thế?

Chúng tôi cũng không hiểu, vì chúng tôi không rõ chữ ông, chỉ biết rằng nhân được một bức thư dài & Bác-giảng giờ cũ, bức ấy dâng nguyên cẩn ở NGÀY NAY khéo thêm bớt một chút; bắn thảo hiện chúng tôi còn giữ.

Chúng tôi không thấy ông Hoàng cần Vị cái chinh, tuy bức thư đó đã dâng lên báo được hơn một tháng rồi.

Thực chúng tôi lây làm lâ và muôn hỏi ông Vị để biết rõ sự thật, và không lẽ nào trong một bức thư viết toàn một thứ chữ, mà ông chỉ nhận viết đoạn dưới, không viết đoạn trên. Chữ chụp ánh dâng lên báo là chữ viết trong bức thư đó.

Có điều chắc chắn là chúng tôi không bịa đặt bức thư đó, vì nếu bịa đặt thì không bao giờ chụp ánh chữ viết dâng lên báo. Cung không phải chúng tôi thêm đoạn trên, vì bắn thảo bức thư đó, chúng tôi còn giữ lại, và dâng như bức thư dâng trên báo (lời lẽ ở đoạn dưới mạnh hơn ở đoạn trên).

Chúng tôi không bịa đặt vì một lý nữa:

— Chúng tôi sđ đã dâng bức thư đó là nề ông Vị đã giúp chúng tôi trong cuộc điều tra vừa rồi, để ông phản trả về việc nhà, chứ không phải để công kích ông Viên.

Tuy nhiên khi dâng bức thư, chúng tôi đã có công kích ông Quan Viên ở Phong Hóa rồi, mà công kích một cách kịch liệt hơn nhiều.

Ngày Nay

DUỐI MẮT PHẬT

MỘT BÚC THƯ IRĂN TÌNH.

Cù Lang, một bạn già tôi, đưa cho tôi một cái gói nhỏ:

— Xin ý bạn, biếu ông.

Tôi mở gói ra, trong có một bức thư, dưới kí L... Tôi hỏi: « M... có phải là sư Ông mà ta gặp hôm nọ, cái ông sư giấu thịt vào ngăn kéo, trong chùa H. T. ở B. M?

Cù Lang gật đầu:

— Chính hẵn!

— Làm thế nào mà cụ có cái thư này?

Duyên là con bé cháu ông cụ bán tôi có sang làm giáp bến chùa. Sư M... ôm ngực lung nô, muôn làm điệu khà khà. Con bé nô nả mách sự cụ, nên anh chàng « bát giới » đó mới viết thư sang...

— ... để tạ lỗi và « trấn tĩnh » một cách thông thiết và hoa mỹ! Nhưng sư cụ có biết việc đó không?

— Sư cụ không biết việc đó, nhưng ngài lại biết những việc to tát hơn như là: việc sự M... tiêu tiền cho thuê nhà...

Tôi cười :

— Nghĩa là thật két?

Cù Lang cũng cười :

— Thật két! Tuyệt!... và... lạy vợ! Cái tên sự M... có vợ do mày đưa trả nó dem đèn cho sự cụ bằng ba chữ « sự có vợ » to tướng viết vào tường!

— Nhưng chữ đó còn?

— Sự cụ cho cao dì rồi. Giả ông đèn đó trước đây vẫn hôm, thi chép hây còn.

— Thế mà sự cụ vẫn có chép hây trong chùa?

— Không. Chỉ nay mai, hân bị « xuất viện », vì vi thịt, còn khà đì ngòi đi được, chém gáy, lạy vợ, cứ có mà tha thứ cho chúng được. Đến cái việc thút két, thì... bắt khà dung tha! Tiễn... liên khúe ruột! Tiễn, không phải truyền cho!

— Tôi muốn gặp sự M... có thể được không?

— Đã lâm. Mai, kia, ông xuống cháu Tông, tôi sẽ cho mời hán sang. Nhưng mà, khôn nạn! Ông gấp làm gì cái lão « hủ mang » ày!

Tôi vui vẻ đáp:

— Thưa cụ, một ông sư ăn thịt, chém gáy, làm nỗi những câu thơ như « khai tình đem xuồng tuyển dài chưa tan ! », và hơn nữa, biết lạy vợ, một ông sư như vậy không làm quen, thì còn

DÒI BÍ MẬT CỦA SƯ, VÀI

ai mới đáng làm quen nữa! Tôi chỉ ước ao được di hát với ngài một tối, được chăng?

Cù Lang cả cười :

— Được! Ông cụ sắp sẵn tiền rá! Sư di hát, chử có phải sư di làm có đau đầu mà khó? Tôi đây, tôi đã từng nhán ngõ có đau với sư T... ngày xưa!

TỘI GẶP SƯ M...

Rồi, một tối kia, trong một hàng cơm ở ngoại ô, tôi làm quen với sư M... gần 30 tuổi. Giống sư chi vì bộ quần áo nâu rộng, và cái đầu trọc. Lúi nôi, cười hồn, cả móm, cả mắt nói, cười theo. Ngồi trước hồn, tôi có cái cảm tưởng khó chịu: đích là sự ông mà sao giọng nói và cách cư xử, hồn có làm ra thường theo như sư bà!

Một ông sự chân chính, không có bộ mặt và móng mập ày, nụ cười dâm đãng, vừa lúi linh, vừa... già dỗi.

Tôi hỏi:

— Cái bộ tịch đeo với một cái đầu trọc vỏ cùng vú vú... vú, ghê gớm như đầu kinh cười, nhưng lúc đèn mờ, sao lại còn có một người đàn bà « ngực » đẹp?

Nhưng, lúi dán được lòng công phẫn, tôi chẹt nhớ lại mày câu nói đưa cô ý vị của một à giang-hồ đã từng làm... vợ sự: sự cũng chỉ là « người » như mọi người mà thôi! Không những: chỉ có tiền, sự hỉ có nhiêu đức tính: kín đáo, sự hỉ có

Thưa ác nghiệp

nay tài bò lết sang lện ái mắng
thà lèu cho kệ. Hiện nay, từ tài
cứng nhất khai kiêm cold per hòn
qua thế là khống phui lomintay
máu và lèu gắp ngà berasinh
canh khayai ai biết cho minh
chàng ai, cũng là uya nogn
khai tril mang xiang. Duyen
để chela tan
và vi pat le gao chua chan

không ghen sáng, tuy rằng da tinh. Thứ nhất
là lành nhí bụi (tuy không phải bụi) và nhán
nại đèn « róc mía » trên đầu cũng ván cười như
thường... Nằm với sự, tự thấy mình như lầy cái
hở chay tịnh, mà bụi trán lâng lâng...

Tôi bỗng phì cười. Sự M... cũng cười, cả nhà
cười, cả cười vò nghĩa lý lúc người ta sấp sưa
lâm quen thầm, và sấp sưa... ăn cỗ!

Tôi cười lì nói trước:

— Thưa sự ông, tuy nhất kiền, nhưng vú
vú...

Sư M., « dạ » một tiếng nhà chùa đặc, rồi cả
chân tay, cả người, cả bộ môi cân chỉ bồng thu
gọn lại, như một cổ đầu mới nhập phòng...

—... Vì tôi cũng đã từng nghe đại danh là sư ông ngài phóng-khoáng và... lẳng mạn lâm a.

Không để cho sư M... « dạ » một tiếng nữa, cù lang gật đầu lắc lịa và nói tướng lèn rằng :

— Phải, đã nhất kiêng vì cùu, thi không gi bằng nói thật. Ông « chủ » (1) tôi đây là một tay chọi nổ trời đất, sư ông tôi đây cũng không lép nước gì. Không may khi anh hùng tương ngộ, tôi chỉ xin mời hai « sứ quân » tôi này sang Giac-quát với lão mọi phen ! Cầm từ chối ! Ai từ chối thi lão tuyệt giao lập tức !

Lẽ dĩ nhiên là tôi nhận lời, chỉ còn chờ cái giờ của sư M...

Chộn trước lời sư ông sắp sửa từ chối, chúng tôi thương thuyết một lúc nữa. Không lùi chối hàn, không nhượng lời hàn, ngài đứng lên rồi lại ngồi xuống, hàn khoan, ngẩn ngơ...

Nhìn cái đầu và bộ quần áo của sư M..., tôi thương hại :

— Hay là ngài mặc quần áo của ông Tống vậy ? Cù Lang bỗng như nghĩ ra một việc, reo lên rằng :

— Thôi, phải rồi, sư ông ngài quên « phép » chửi gi ?

Cù đầy sư ông ra cửa và hẹn :

— Ngài về đi rồi sang ngay nhé, chúng tôi đợi đây.

Sư M... ngượng nghẹn chào và ngượng nghẹn ra cửa.

Cù Lang bảo tôi :

— Có thể thôi mà tôi quên biến đi mất. Ông nên biết rằng: nhà chùa với tâm « pháp » cũng như người với bóng, hay là dân quê với thê thuở thân.

Tôi nói :

— Một bô ôc chứa đầy nhục dục mà còn có chỗ cho mày tâm pháp, kể cũng eon khứ đây !

Cù Lang phi một cái :

— Khả gi ! Đì chơi ngủ đám ở nhà... « một người bà con thân » như đám nay, nghĩa là đì chơi lâu mà không đem khăn gói pháp đi theo, thi....

Cù Lang cầm cái quạt ngà và phiết tôi :

—... thi sư cù sê « bá nhọ » cho !

(Còn nữa).

Trọng Lang.

(1) Ông chủ tể là báu báo phóng viên, chắc chắn đó là « chủ mò ».

— Trước khi ra ứng cử hội viên thành phố Hanoi, ông Lê-Thắng có đến nhờ nhà tướng số đại danh Nguyễn-văn Vinh bẩm cho một quẻ. Ý chừng quẻ tốt cho nên thầy số cười tinh. Quả nhiên ông Lê-Thắng trúng cử.

NGAY NAY TRA

CÁCH TO CHÚC, CÁCH HÀNH ĐỘNG

(Tiếp theo)

Cướp và hiếp dâm là hai việc.

Éch bắc Trương nghỉ một lúc, chúng tôi cười mà hỏi :

— Ví dụ, vào một nhà nào, gặp gái đẹp, « anh hùng » có xiêu dạ hay không ?

Bác Trương nhún miu một cái :

— Gái đẹp thì ai chả thích. Nhưng thương em, anh để trong lòng. Đến hoa cỏ em deo trên tai, còn không dù thi giờ đê thảo, mà phải rút đứt tai đi, nữa là...

« Nhưng, cũng có khi, chỉ vì một cô gái đẹp. Chẳng hạn, hởi một cô không được, hay là ghét một cô bô ôc, thi anh em sẽ họp nhau lại, phâ công vào nhà nó. Anh nào có việc với cô đó thi cứ việc, còn anh em thi đừng canh, hay là anh nào thích cái gì quý giá, nhô nhô, thi cứ việc lầy. Đợi cho « chủ rể » xong việc thi mới trút. »

« Những lần đi « phò rể » như thế, không cần đưa quân lương. Tất cả những anh em đều là những tay chiến khâ cà. »

Câu truyện đó đã rao vào óc chúng tôi một cảm tưởng nặng nề. Ba chúng tôi đều nhìn đèn mà không nói gì cả. Anh K... bỗng phì cười, cái cười rất đặc ác, trong khi chúng tôi đang nghĩ đến những câu truyện khôn nản về hiếp dâm của quân sở-dân thời trước. Nhưng bác Trương cũng cười sau khi đã nghe câu hỏi của anh K... :

— À, lúc trút vé qua chỗ chúng ta đứng chiến, tôi thi quân lương mêng la, thi đập, mãi đến lúc ra khỏi công láng mới thôi, mà là một câu rõ ngõ nghẽn : « cướp, đánh đòn, anh em ôi, cướp ! » Thế là nghĩa làm sao ?

Đợi chúng tôi cười xong đầu dày, bác Trương mới trả lời :

— Ngày lúe vào trong nhà rồi, cũng phải kêu hô luôn miệng như vậy. Vì, các ông phải biết,

đang đêm sực thiếc dậy, mắt nhảm mắt mờ, mà nghe kêu vỡ lồng nước, đồ anh nào còn « anh trưởng » nữa. Thâu hồn nát thần tính, cuồng quất cùi lèn, giú có muôn kêu thi lưỡi cũng riu rít.

— Nhưng, nếu nghe tiếng kêu, dân làng đó cùi lèn, thi eo phai là anh em tí tö cáo minh không ?

— Ngay lúe mới vào, cần phải lâm hụt hụt và cà nhá dã ! Nếu một khi có thằng nào tình báo, nó chuồn được thi phiên lâm. Dàn lồng họ trùng trình cùi chàu mới dám rủ nhau vào cùu. Nhưng họ không trùng trình nữa, nêu có một thằng người nhà khòi chủ nó thêu dọc họ hay là cầm gậy xông vào trước.

Anh K... thủng thẳng nói :

— Thè ra, vừa đánh trống, vừa...

Bác Trương ngắt lời :

—... vừa ăn cướp, là thè, thưa hai ông !

Máu và... máu.

Cuộc điều tra bắt buộc, chúng tôi ở lại nhà bác Trương một ngày nữa.

Trưa hôm đó, trong bữa cơm, ngoài bác Trương và chúng tôi ra, còn một người lạ mặt. Anh K... nhận ra rằng người đó đã từng xe tre ra tinh bắn cho nhà anh, và anh đã tung đòn hai bô con nhà đó một nỗi cơm nǎm, người ăn mồi hêt, vải quâ cà và một nỗi canh thịt bò nấu lồng bông.

Bác Trương giới thiệu người đó với chúng tôi :

— Ông đó B... vốn là con nhà « văn hào », tột nết và nghèo lâm lâm. Không bạo quâ, không rât quâ, chỉ có cái « tội » ăn khói và khuân vác khỏe như voi. Lúe nào dồi quâ thi sang bén tôi, hay là xin gạo yê ăn.... Tôi bão gi cũng nghe.

Ông đó ngồi nghe bác Trương nói, nhìn bác Trương một cách kính trọng và âu yêm vớ cùng. Chúng tôi tò mò giãi bác Trương bảo ông ta nhảy vào đồng lúa cũng được !

Ông đó người cao lớn, khỏe mạnh, y mặt lành khô lanh khan như một đứa trẻ. Hai kè mắt ám khói, hơi irtng đòn, da mặt vàng héo như chứng rằng ông đó ngù và lâm việc nhiều hơn là ăn, mà ăn khoai và rau nhiều hơn ăn cơm !

Anh K... bỗng hỏi một câu song声道 :

— Bác này với ông Trương chắc có liên lạc mật thiết lắm ?

Bác Trương không trả lời. Bác nắm cảng trái ông đó, kéo thẳng ra, và kéo ông quần lên khỏi đầu gối; chúng tôi thấy ở giữa bắp chân ông đó một cái sẹo to và dài, thâm sì và đậm đố. Ông đó ngù ngài nhìn chúng tôi. Nhưng bác Trương đã vò vai ông đó, cười nói :

— Hai ông đây cũng như tôi đây ! Đến chả giết tôi, các ông đáy cũng không lén huyền đâu mà sợ.

Bác lại ngánchez về phía chúng tôi, nghiêm nghị nói rằng :

(Xem tiếp trang 14)

HOA BÊN SUÔI

Của Thê-Lữ và Ngọc Biếm

ÂY giờ vào khoảng mươi giờ đêm.
Cách đây gần hai cây số, phà Bình-Gia đã ngủ yên, không một tiếng động, không một ánh lửa hờ.

Mặt Bão đã quen tôi, anh ta đã đi lại tại trên con đường vắng, trong lòng bến thuyền với người bạn bờ mình lại đó, rồi không biết đi đâu. Anh làm bầm:

Vô lý đèn thè là cùng! Đang đèn ép mình đi chơi, rồi đèn dày lại bắt mình dừng lui chờ. Đè đầu mà đi mãi thế?

Bão nhìn mặt cây rậm rạp đèn sì ở bên đường là chỗ người bạn rẽ vào hai mươi phút trước. Cái lồng đèn của đèn khuya dày đặc theo lùn nè, khói chúa. Anh cất tiếng gọi:

Hồng ơi! Hồng ơi!

Nhưng vẫn im lìm. Tiếng gọi của anh biến thành căm trong khoảng không-khi mít mù.

Không thể đoán được cớ chi là lồng cáo cái anh Hồng đang giận ấy, Bão có đợi một lát nữa, rồi bắc lôa tay toan lây hết sức gọi rát lên:

Hồng gi!!!

Bão anh để ý đèn mây cài bóng đèn từ một nூo ra đón tôi: nhìn kỹ thì là năm người con gái Thê đang rì rầm nói truyện. Bão đứng uể oải bên đường, có ý nghe xem họ nói gì lúc họ đi qua, nhưng chỉ thấy mây tiếng cười ngôn cản trong trèo. Anh ta lè lưỡi lè, tự hỏi không biết họ đi đâu trong lúc đèn khuya thoát này. Cách đây hai, ba phút, một người con gái nứa đi với gân, anh ta đánh bao giờ:

Này cô! các cô đãi tôi thế?

Người con gái thưa:

Em đã xem hội hè Đăng-lang (1), cui chí em nên về muộn.

Rồi cô nói lại Bão, giọng dừa cợt:

Đối cô nào ở đây thế?

Không đợi ai cả.

Không đợi ai, thê đường dày làm gi?

Tôi đi chơi một mình.....

Cô dèng lại một lát, lại gần chỗ Bão, như chăm chú nhìn anh ta trong bóng tối:

Thật à? Thê đã dâng này với em một tí có được không.

Bão theo người con gái đi liền. Cuộc gặp gỡ này làm cho anh đỡ bức tức với người bạn.

Qua những bụi ruộng mập mờ và tròn uốn, cô Thê bèn một chỗ um tùi hơn, chọn một tảng đá sạch và ngồi xuống dọc theo Bão. Bão không trong rõ cảnh chung quanh, nhưng nghe tiếng gió ảo ả trong cây lá cành thoảng lùi như có tiếng cảnh mực rơi ruộng, anh ta đoán gân đó là một khu ruộng. Phía trước mặt, trong khoảng đồng nước xa xa, éch, nhái lén tiếng cải cợ nhau từ ruộng này sang ruộng khác. Chán mày mò mệt in hình những dãy núi dồn tháp horizon da trời.

Cô Thê như vẫn nhìn người thêu niêm trong lục anh nghĩ ngợi của vợ, rồi hỏi:

Sao hôm nay, ông không đi xem hội?

Tôi bận.

Bão nói thế cho có câu đáp, nhưng anh đương nghĩ đến Hồng. Bão không hiểu tại sao Hồng đang đi chơi với anh, lại bỏ anh ta lại. Cô lè Hồng tinh nghịch đánh lừa Bão đèn dày, rồi lẩn

về mìn mình. Cố lè Hồng đang đi tìm chỗ hò hẹn với tình nhân của va. Nhưng nêu thế, sau lui rùa Bão cũng đi? Anh ta còn đương thâm nghĩ, thi người con gái bóng quáng lây vai anh, hỏi:

Ông nghĩ gì thế? Sao ông không nói truyện di?

Truyện gì?

Ông ở đâu thế?

Tôi ở phô....

Ở phô à? Em với ông, ta làm bạn với nhau nhé?

Bão sẽ cười:

Làm bạn với nhau... để làm gì?

Cô Thê cũng cười theo:

Đèn lúc thanh rùng, ta trò truyện với nhau cho vui.

Bão tự nhiên thấy cười cảm giác êm-áy, dịu dàng. Tiếng nói với câu nói tự nhiên rủi rủi lùi cho anh ta tưởng đèn cái rẽ mộc mạc, ngày thơ của người trong cảnh non nước cảng ngây thơ, mộc mạc. Ông

dày, người ta thảng thâm, giàn-jí, sự yêu thương không bao giờ sôi nổi, chỉ êm đềm, bình thản và trong trèo như giòng suối lờ lờ chảy ở giữa đám cỏ ranh non....

Bão cũng chán thèm quàng ngang lưng có Thê, tuy trong đèn tối mờ cảng đoán biết có rât nhàn sắc, rât dáng yêu... Anh ghé tai cô hỏi:

Tèn em là gì?

Tèn em là Tươi.

Tèn của em đẹp nhỉ?

Cô ta khẽ khich đầu dâu vào ngực Bão:

Mà người em cũng thế, em đẹp lắm kia.

Bóng đèn rộng rái man mán ôm ấp lây đòi thiêu niêm... Bão lồng lồng khoan khái trong lồng, úy yém cuối xe cô Tươi, úy yém hỏi truyện cô về ngày hội Đăng-lang, rồi hỏi những câu ngõ ngách, thần thơ để nghệ tiếng có trả lời cô để thấy tình tinh của cô, của một tâm hồn nhẹ nhàng chất phác.

Tiếng động gân đùi khiến hai người ngồi thằng lèi lèi tai nghe: có ai đang bước lại. Không bao nhau mà hai người tự nhiên cùng đứng dậy rồi cung bước đi. Quanh quẩn theo những bờ ruộng rưa qua, cô Tươi với Bão lại chỗ đường cái dẫn về phô. Đến đó, chuồng trên đòn khô ranh điểm mướt hai tiếng, thong thả, mơ hồ như trong giấc chiêm bao.

Bão định rủ cô ra dì ngược về lối lèi lèi thi nhau thèm một bóng người đứng bên đường:

Anh Hồng đó, phải không?

Chạy lại gần thi quả là Hồng thực. Anh trách Hồng:

Anh đi đâu thế, tôi gọi mãi không thưa? Hông trách lại:

Còn anh? Anh làm tôi đợi sút cả ruột. Tôi có một cô *thien* ở gần đây, tôi gặp cô ta có một lát, trở lại thì anh đã bò đi rồi! Anh đi với ai thế?

Với cô kia... Cô Tươi.

Bão đèn chô cô Thê đứng thì cô ta không còn đó nữa. Anh cô trống tim, nhưng không thể thấy được bóng người nào trong những vũng cây quanh quất. Hồng thấy anh chép miệng và buôn tiếc thì đó:

Thôi, cắn gi! Đến mai lại đèn dày, tất lại gặp nhau...

Bão biết tim nứa cưng có ích, dành phải theo bạn về nhà. Tâm hồn anh còn chưa thôi thèm thèm, thèm ôn lại những giây phút gần gũi người thiều nǚ vừa rời.

Gần một tuần lễ, đèn nứa cưng dùng 10 giờ,

Bão lái một mình thuyền thơ trên nơi mà anh gọi là «quảng đường gấp gối», bằng khuất như người đi tìm hòn trong một giặc mờ. Anh đưa theo giọng nói mà tưởng đèn hòn người anh tưởng-tưởng đèn một thứ nhàn sắc thơ ngây, tươi cười, đôi mắt trong, cặp môi xinh, nước da trắng hồng, với tâm thâm nhỏ nhắn dè dang và dẻo rách tái. Nhưng con người tình tết ấy cũng như một nhân vật trong một giấc mơ; giấc mơ ấy, anh đã tỉnh rái, nay muốn thấy cũng không davc được nữa.

Rồi từ đó, nỗi nhớ nhung ngày một phai dần thèm; hình ảnh người thiều nǚ kia chỉ còn là thứ swang khói phảng phất tan di dần dần.

Một buổi chiều kia, mica lót phớt bay trên cánh núi rặng yến lang. Bão thông thõa buốc theo con đường Cầu-ái (thuộc phò Bình-gia). Bóng mây diệu hót «lượn» dạo dắt đưa ra vò khu rừng bùa cao đường, tiếng hát trong sáng, dại dango, như ảnh nǚnǚ xuân rung rinh lọt qua cảng la cảng la-um-um:

Nghiêng duyên sám,

Vân vang trường-tử than duối lâm...

Vân vang trường-tử than duối móoc...

(Ngày vang nhớ nhau than với giò)

(Ngày vang nhớ nhau than với mày).

Bão như người svec tình ra, thèm lồng súc động một cách lạ thường, anh ta làm bầm:

Trời! giọng hát...

Rồi lén tim lót buốc vào khu rừng.

Trước một đồng cỏ thấp, một người con gái Thê quay lưng lại phía anh đang vừa thơ thèm đưa dây con dao rùng trong tay, vừa hát tiếp:

Vân vang trường-tử than duối móoc

Chắc cợ tình nhau chír vu lâm.

Ngày vang nhớ nhau than với giò,

(Biết rằng tình nhau còn nhớ hay đã quên rồi?)

Cô chít chít khẽ khích, mặc áo nǚ hơi cũ, người tóm thõe, xinh xắn, dìa vào thân cây gần đó. Nghe tiếng động, cô Thê thòi hát khát gió lòi trống, đôi mắt trong và sáng, có vẻ ngạc nhiên. Bão đứng lặng người ra vì thấy người con gái ấy có một thứ nhàn sắc trong sạch thanh tao la thường, đôi má mơn mởn, háy háy, cặp môi thanh tú thăm tươi, không phản không son, môi e đep tự nhiên mà anh ta thường ca tụng Bão se nǚ.

Cô Tươi! Cô là cô Tươi có phải không?

Có mìn cười lắc đầu và liếc Bão:

Không! em không là Tươi, ông nhầm đây. Nhưng ông hỏi cô Tươi làm gì?

(Còn nữa)

(1) Cách phò Bình-Gia 9 cây số.

TRƯỚC VÀNH MÓNG NGƯ'A **NHÂN - NHỰC**

GUYỄN HÂN, áo nâu cộc vải vải, lê đôi guốc vỡ ra trước vành móng ngựa. Mắt dán đèn, hốc hác, tóc hoa râm: trông những vết ráu trên trán, ta có thể đoán phỏng được cái đời lam lũ, vật và của người su-lí xe đã gần hết đời lam nó-lé cho miếng ăn.

Vien thong ngon — Bó guốc ra! Trong tòa ai cho phép di guốc!

Ngơ ngác, Nguyễn Hân nhìn viên thông ngon một cách sợ hãi, như đang đếm hết trí nhớ ra để hiểu tại làm sao đi giày tây lộp cộp vào tòa thi được, mà kéo guốc lộp cộp vào tóa lại căm...

Vien thong ngon (gật) — Súc vật! Sao không bó guốc ra?

Sợ sệt, e dè, Nguyễn Hân cúi đầu trước cầu chìu rùa, lảng-lảng bỏ đôi guốc ra, rồi cúi xuống cầm lên. Lúc đó, trên nết mặt Hân, hiện ra vỏ nhân-nhục vỏ cung, nhẫn-nhục như cái kiếp sống đầy đọa của anh ta.

Ông chánh án — Anh bị buộc vào tội thiện thù áo tai cảnh gà của ai xe. Có không?

Nguyễn Hân (ngơ ngác) Thiện thù? Tôi chỉ có bó xe thôi.

Ông chánh án — Chính vậy. Anh thuê xe, rồi anh bó xe ở phô vàng. Đầu lùc cai xe tìm thấy, thi không còn áo tai cảnh gà nữa...

Nguyễn Hân — Cái đó, con không biết. Lúe con bò, thi trong hòn xe, còn đâu cả. Chắc là anh cai xe, anh ấy thù con, anh ấy giàu, rồi đó giết cho con. Con oan...

Gióng nói có vẻ thành thực, thiệt tha.

Ông chánh án — Nhưng vì cớ gì anh bó xe?

Nguyễn Hân — Bảm, con kiêm không dù tiên thuỷ, nêu dem vé tên thi anh cai anh ấy đánh con chết mạt. Con dù từ giờ chiếu, tên tôi mới được huyềng hai cuộc xe. Xuôt đêm, kiêm đêm được có hai hảo thi con biết làm thế nào?

Khóe mắt hơi đỏ, Nguyễn Hân vừa kè kè, vừa hối tướng lại cảnh tình đầu dứt của một người phu xe kiêm không dù trả tiền cai, buôn bã, lô lăng, sự hãi cái người chí việc ngồi rồi đợi tiền mồ hôi nước mắt của người khác dem tên nlop.

Cái người tột sô ấy là cai Thôn. Cai Thôn đây dâ, là lõi, mặt báu đặc, diêm hãi con mặt lười tì hí, ra đứng khai mặt cách mạnh bạo:

— Nó thuê roi nó bó. Đầu lùc tìm được, thi mât cai áo tai lùn cảnh gà,

— Người ta khai rắng, nêu dem xe vé trả thi anh dánh. Cố khống?

— Không, bảm thực không.

Câu trả lời nhất khoát, chắc nịch như thanh thép cai Thôn. Nhưng nêu không dánh, thi tội gì họ không vé. Tuy vậy, luật lệ là luật lệ, nồng thi chửu. Người phu xe khôn khéo kia bó xe, bó mât cai áo tai cảnh gà, là phạm tội rõi.

Ông chánh án — Hai mươi ngày tú.

Lảng lảng, Nguyễn Hân cúi đầu trờ ra, tay vàn xách đôi guốc gỗ, trên nết mai lá thây hiện ra lòng nhân-nhục lúc này đã thoảng qua, lòng nhân-nhục không bờ bến của hàng người đã quên chịu đựng những điều đau đớn, tủi nhục mà họ không hiểu lý do họ phải chịu.

TÚ LY

GUA TRONG-LANG

Tà cái đời sinh-hạt, và những cách hành động, những mưu hay, chước lá của bọn « ăn-cắp » từ nhà quê đến thành-thị.

(Tiếp theo)

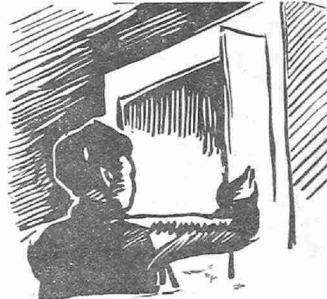
MỘT THỦ ĐOẠN CỦA HỮU-HÀNG-DỒNG.

Ôt nhà giàu có ở H. B.

Trước cái túi tiền, mở toang, thằng Hữu bùi mồi như nhúi những bức tường mõm ở viện bao-tàng. Một lúc lâu, nó khóa túi lại tir tè, lau sạch vết tay đi, rồi ra vé :

Nó chè tiễn it.

Đầu tháng nó lại mò vào lùn nứa, lúu này, vàng bạc nó vơ vét cho kỹ hết, chắt đáy một bọc. Ra cửa, ở hòn bén kia, một chiếc xe cao-su đợi đây. Nó trao hợp cho người dân bà ngồi đợi, rồi tự nó kéo xe đi.

Chuyện này nó lày tối hơn hai nghìn bạc. Con sen, thằng nhó, tha hồ mà chịu đòn, chử nhà tha hồ kêu trời đất, các « cớm » tha hồ đùi tim thù phạm ở các sông, cao lầu, nhà hát.

Trái lại với các đồng nghiệp khác, Hữu vẫn hút đèn sá sám, vẫn là thằng kóo xe nghèo khổ. Nó dì vay tưng hảo, lúi một ngày một bao thuốc lá, hai xu lãi thành ba. Trong khi thi ô gầm giording, nó tròn hàng ngàn bạc xuyên, hột, ở đầu giording treo lúng lẳng một chiếc « bánh té » (khăn lụa) trong rất ba, bốn tờ giấy mít trám. Bi xe cát ngày, khăn ván treo đầy, nhưng cái ổ chay ấy, ai dám bảo nó là kót bạc.

Một năm. Côn mày hòn nứa là tết. Vụ trộm H. B. dâ là cai truyện cũ. Hữu thù một chuỗi hột, dáng giá trăm bạc, lén hàng Bạc bán cho hàng quen. Vừa giờ vàng ra, thi, trời oí! người cõi ơi! Mụ nǚm lày nó mà là lóng, xóm : trời oí! anh Hữu! Thè ra anh lày của tôi. Anh làm tội chết nǚm đời người....

Hữu vội chui hột xuduong dát :

— Thị vàng đây, giàu dây.

Mụ kia cúi xuduong nhặt, vội vàng như cúi đỡ đúi con sáp ngã. Hữu vàng ra chạy. Mụ ngang lén, giờ tay nắm với lại, giờ cà vàng theo, như đưa cho nó. Nó rật luồn.

Vé đèn nhá, nó dέ vàng xuduong dưới đất giording, ung dung nǚm hút. Một lúc, gọi bạn lại giải giáng :

— Tôi sắp bị bắt. Các anh biện cho ít tiền khán bù, um, um, um... — Nghe chưa? Rồi vào phép cho tôi. Cứa gó ám um... — Ba người mệt thảm, vừa tay vừa la. — Ai là Hữu? — Bảm, con đây là Hữu!

— Có người thưa mày ăn trộm vàng...

Hữu cúi xuduong lói chuỗi hột ra :

— Thưa, có phải ăn trộm vàng này không a? Con biết mà! Đè con xin kể để đuổi xuối ngực hủi các quan nghe. Duyên là.....

Người ta không nghe u kẽ nót, dẫn nó đi để như dẫn một người đi xin việc làm.

NÓ MỘT MỰC KHAI :

— Bảm quan lợn, con duyên làm xe. Tôi hóm nọ, con trộm phép ngồi xóm dì đóng ở sau nhà Vạn-báo. Khi di xong rồi, con mày quờ tay vút được một mảng giày ở vế đường. Con cầm thấy nó lún mủn, giờ thi thiêng chuỗi hột vàng. Con « thiền » nghĩ : chỗ này cũng đáng giá đều mươi đồng bạc. Thè là con mừng lắm, vì nghĩ chà mày khi được ăn cái lết cho nổ túi. Con mới chay u lén hàng Bạc dè báu. Cái báu này đòi mua của con có năm đồng, con không bằng lòng báu, báu ày lại dám vu cho con là ăn trộm. Sự thè có thè, con là người làm ăn lương thiện, lạy quan lớn, den trời xoi xét.....

Đem vào xăng-tan, nuốt thuốc láo, chịu đòn, chử không phản cung.

Ông dự-thảm dỗ ngọt nó rằng :

— Anh có vàng lồng lòng lầy thiệp kiện, tôi sẽ giúp cho anh. Lày thiệp kiện, anh sẽ được tha bổng, vi tôi biết anh oan.....

Hữu hoa chán, tay reo lên rằng :

— Vàng, vàng, nêu có phải thè thi xin quan lợn cùi lây thiệp kiện cho con.

Ông dự-thảm mím cười, dâe chi. Nhưng Hữu dâ hiếu ràng lời đường mật ấy chí-dùng dè dỗ cho nó thòi đuổi ra.

Nó nhín ông dự-thảm mà nói :

— Nêu quan lạy thiệp kiện cái cho con được kiện, thi con đượch thà ra, con...

— ... con sẽ dì lây tiền dâ dê dành dê trà...

— Không a, con sẽ báu chuỗi hột ấy dì, được bao nhiêu con xin đưa hét, không cần gi ăn tết nǚm l!

Nghé giọng khai, nhìn bộ mặt ngày ngô, rờ rà, tỏa tha bổng Hữu, và bô buộc phải phạt bà ày dâ vu cho nó ăn trộm, vi không mua được vàng của nó, hai mươi nhăm quan.

Dù sao, Hữu không phài Arsène Lupin, nên Hữu ngày nay đã deo sò « tóm » rồi, (đi đây).

« HỮU » QUÈ.

Trong khi các ông Thời-thiên ngoài tinh làm việc một cách nhanh chóng, bao động bao nhiêu, thi các « hưu » què làm việc lẩn thẩn, ủ mì bấy nhiêu. Mâ chính những Thời-thiên lẩn thẩn đó mới thire là những tay có nghề già truyền.

Người ta « đón » rảng các ông « quản tý » ngồi giording, « cái lợt khí ghế gõ nhàt là cái báu thi đâ khô lây trộm ở xác con nit, hay là ở xác một người bị trời đánh. Bán tay mà đem khoa trưởc mặt già chủ có năng lực bắt người ta phải ngúi như chết già. (Xem trang 6)

Chữ « đòn » có nghĩa ngang với chữ « bia ».

Thật ra, một tay « hưu » què, trong khi hành công viễn, lùng cung những vồ, thường, nồi đất, hay cù chuối, gác, bà chó, chồng gai, gao, nêu phải đào ngạch. Hay là : cưa, giày thửng, một con cua cảng khỏe mạnh, nêu, riêm, nêu phải cưa rui, rổ ngồi.

Và, ở trong bọc, luôn luôn một con dao găm săc.

Sau khi đã chọn được một nhà có máu mặt, nó cắt « tró » hàng rào lùm vào. Trong một hàng rào, phải cắt đến hai ba chỗ. Ở mỗi chỗ cắt — trừ chỗ hàn tháo ra — phải rắc chông chà để triệt người theo đuổi.

Bóng ngoài hàng rào, ném bả cho chó ăn. Để các chủ giữ nhà « không liêm », ày uống nước vào rồi phết bụng nằm chờ một chỗ, nó mới vào, hàn. Nếu còn chút từ tăm, thi một là nó buộc một chiếc chà giò luộc vào hàng rào để biếu « bạn của người ». Mai ăn không kêu nữa, đèn lúc gặm chán rồi, thi thắng « hưu » nó đã tách đi từ đời nào rồi. Hai là nó ném vào vường một quả mướp nhồi hành mỡ, rất thơm, nướng thật nóng. Chó ngoạm một cái, móm cắn chặt vào quả mướp, hai hàm răng cọ tiòng là trắng ày, không rung, cũng chuyền hèt.

« Khâu bó » xong « tay giữ nhà », thì là nó đào ngạch.

Tường vách nhà què, đào chí trong một lúc. Ngạch đã vừa người chui, nó lèi nồi đất trèo vào đầu gác hay thằn cát chuối, đưa vào trước. Nếu có, người sinh đánh, tất se phang vào cát chuối, nồi đất. Rồi... nó chui đầu vào. Ông đã biết cái « mèo cù chuối », ông đợi đầu nó vào thật, mài chịu phang, thi nó chui vào đây, ông phang đi! Ông sẽ phang rất khoẻ, đèn thảy té cả hai tay, mà không thấy nó kêu: ông vừa phang trúng cái gác mà nó đã cầu thận rat ở trên lưng, lên vứt định đầu.

Bây giờ, ta đé cho nó vào hầm trong nhà. Lén bê ngũ cốc. Cái từ chi đầu tiên của nó là « hôi lò » ông bình vôi, bằng cách lay rờ nhét đáy miệng ông ày để triệt tiếng kêu. Nếu không tim thấy cái chồi đồ dụng ngực lớn, thi nó len vào bếp, lật ngửa ông nồi rau lèn, lay mành sành cắm vào đít ông ày, hay là cắm vào giữa bếp một cái đầu. Nó yên dì triệt... thân tài của già chủ.

Nó bắt đầu được yên trí nghỉ đều cách lầy dở.

Nằm một nắm gạo, hướng vào gầm giường lia một cái như reo mạ. Trong khi ày, lắng tai nghe: các nỗi, thau băng đóng dã tự lén tiếng trong số tôi.

Nó ngồi nghỉ một lát, bắt chước tiếng cêu kêu: trong nhà vẫn say sưa ở « xứ mộng ». Nó đứng dậy di dời chỗ để nồi đóng, nêu nô không lén đến giường để lấy chìa khóa. Trong khi lén di cũng như anh thấy bối, nó cũng cố gác dàn đường: cái gác ày là một cái que dài hơn gang tay, với nhô hông soi phay. Vướng eot, gác se bao nó, một cách èm ái, kín đáo, chứ khủ kêu lõe cộc rầm rộng như gác thấy • quý eot ».

Thì rôi, tiễn bạc, mâm nỗi, trót cùn, rẽ rách, súc khuân được bao nhiêu, nó khuân kỹ hết. Chỉ trừ một thứ kiêng nhất là đồ dùng băng sắt. Nó đã theo lời thầy dạy và kinh nghiệm rằng, nêu là một tặc sắt, fat thè nǎo người nhà cũng sực tinh giác dày.

Cái đèn pin

Muôn biết rõ chỗ đe oái đóng, nêu ném lúa gạo qua các gầm giường, con muôn di khập nha cho khỏi rập, uổ da có cái que vót nhọn.

(Xem tiếp trang 13)

ĐẠI BINH

BỘ BINH

Quần vác súng rầm rộ kéo đi.
Xin nhận kỹ, họ có đem theo
cả quạt lồng và phắt trần.

KY BINH

Ngựa quái cõi, soạc
cẳng lăm le muôn tiền.

PHÓNG SỰ
BẮNG ANH
CỦA
VIỆT SINH

KHAI CHIẾN VỚI QUAN ÔN

ÜA ha ngụy kiêm dà dồn, dem theo
bao nhiêu mâm giỗng của các bệnh
tử dâng ghê sợ. Các cí tráng của
bệnh lầu, bệnh tà sấp súp súp chinh
phục một cách dè dáng những dân
nhgoà của thành phò, sống trong những căn nhà
chặt hẹp, tối tăm, trong những ngõ hèn bẩn thiu,
đẩy nước cống rã bụi mù.

Người ta rùng mình khi nghĩ đến bệnh dịch
tả hói này năm về trước, đã giết hại biết bao
nhieu người.

Ở các nước khác, rúc ông bác-sĩ sửa soạn
ngân ngưu bệnh ày. Nào tiêm thuốc phong, nào
luộc nước ăn, ngân cảm nhưng hàng bẩn rong,
giữ din phò rá cho sạch sẽ, theo đúng cách cέ
sinh. Còn nhiều phương pháp khoa học nice
không kè hôi.

Nhung ở nước Annam vẫn minh ta, người

mình không cần đến những cách nhỏ mọn ấy.
Muôn chén dầu với cí tráng bệnh tả ư? Có khô
gi: người ta cát luôn một đạo binh quân đì đánh.

Phải, một đạo binh hán hoi là một đạo binh
xếp đặt theo đường phương pháp già của
Áu-Mỹ. Cố dù cả ky binh, bộ binh, tượng binh,
đều cát thủy-quân, không-quân, đội pháo thủ.

Bạo binh đó giàn xép ở các cía hè. Còn bộ thám
mưu thì bắn định trong các đèn hòm trong các
giặc dựng lên dịp ày, nghĩa là họ cúng cắp, lè
bái, kính kệ, chưởng mõ tháp đền.

Các bá các cát thành phò thinhau đền lè sì sup.

Cái cách dâng binh thật giỏi: ngoài thi sút
mạnh của quân lính, trong lối can xin cầu khấn
của người lè. Các ngài quan ôn cũng khó mà đòi
đích lèi được.

Và đèn khi tự cho là thắng trận, người ta
đem tung oít cho trẻ nghèn những quả cải, mận
xanh, những bô bông và những bát cháo đă phơi
nắng và hưng bụi trong một cái hòm.

TƯỢNG BINH

NAM = VIỆT

CHINH PHUC

TRUY
BINH

PHAO BINH
Miệng súng nở
như một bông hoa.

Năm nào cũng vậy, cứ bắt đầu mùa hè, lăn
lượt các phò trong tỉnh cát quan di đánh
giặc quan ôn.

Một sự mở tin như rày mà còn có được trong
một thành phố của mình nhà nước, thật cũng
là một sự đáng buồn.

Phân nhiều người đều là có học. Vậy mà
không hiểu tại sao họ lại theo làm việc ấy, tuy
họ biết rằng là một việc rất có ích.

Mà lại còn có hai nữa. Những cái xanh, mản
chát mà họ cho trè nghèo không phải là những
bò cõi trùng bệnh lù hay sao?

Đánh dubbed quan ôn chàng thây đâu, hãy thây
đem reo nọc quan ôn trong phô đã.

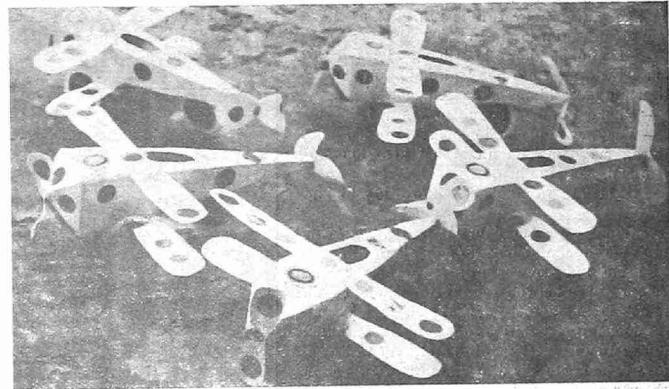
Vừa rồi ông Đốc lý Hanoi có ra lệnh điều tra
về những cách hành động ở đền chùa. Họ
nơi nào cũng lè nhảm nhí, ông sẽ ngán cấm và
trừng phạt.

Tôi tưởng cách cung lè quan ôn là một sự
nhảm nhí trong các sự cung lè nhảm nhí
khác. Vì sự ích lợi về phân xác và về phâng
không có một may may — những việc cung lè còn
an-ủi người ta được —, mà sự hại thì vô chừng.

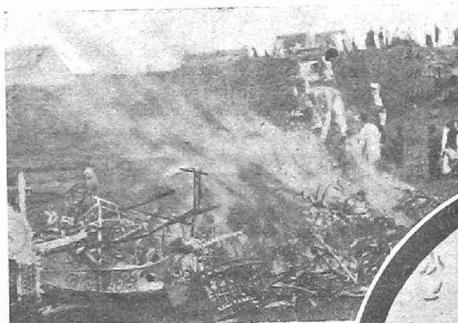
Nếu người trong thành phố không sớm biết
tinh ngô, triết bồ sú cung lè ấy, đem tiền ra làm
những việc ích lợi khác về vê - sinh để phòng
ngừa dịch tả, thì Hanoi thật không súng đòng
một chút nào là thủ đô của miền Bắc.

Tôi mong ông Đốc lý để ý đến những cách hành
động dại dột và ngu muội ấy. Vả trước ao rỗng
những người học thức ở đây hiểu rằng họ
họ phải làm việc tốt cho người nơi khác bất chước.

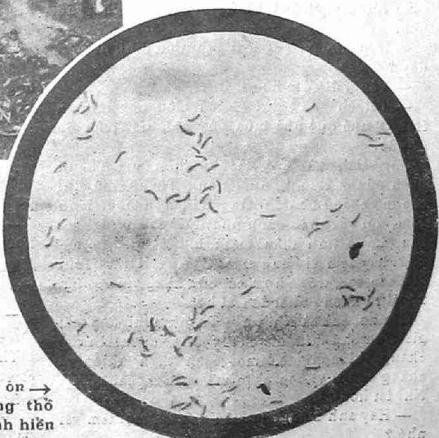
Việt Sinh

KHÔNG QUÂN
Một đội năm chiếc tàu
bay đợi lệnh ra trận.
Tàu bay... là bay lên xin
nhận rắng máy cái tàu
bay này làm theo kiểu
tối tân có guồng quay
ở đuôi cho cần thận.
phỏng lui quân

Chừng ấy đợi quân cảm
tử rắn thân vào nơi
khỏi lửa, liều chết dẽ...

... bắt những ông quan ôn →
ti hòn này (ảnh vi trùng thí
tả hiện ra dưới ống kính hiển
vi, to lên gấp 8 trăm lần).

TRUYỆN DÀI CỦA KHÁI-HUNG

IV

HRONG phông học, Thanh thu xèp hành lý để sáng hôm sau về sớm. Bà Nhi ra chiêu sẵn sác đèn Thanh lâm, hỏi truyện nhà, truyện cũ; bà như sợ sắp phái buôn râu cùng chàng xa cách một thời kỳ khá lâu, nhưng ba tháng trời: Ba lại còn là không bi t hêt hè chèng có được về dạy ở làng Nam nữa không. Bà ngô ý tưởng ấy với Thanh, khiên chàng cảm động và tim lòn au-uì:

— Điều đó, bà không lo. Chàng ai tranh với con cái trường ở áo héo lánh này. Còn như đối di mạn ngược thì con chưa đều tuốt.

— Phải đùi di mạn ngược cơ à, anh?

— Vâng, ai cũng phải lèn mạn ngược hai năm, nhưng mản năm hâm nhảm tuổi kia. Con mời hâm mốt, cõi lầu chán.

— Di mạn ngược thè có sợ nước độc không, anh?

— Cũng chẳng sao đâu, bà ạ. Ngày xưa kia nước mót độc, chửi bậy giờ cũng lành rồi.

Bà lão nghe dồn những truyện ma thiêng trong rừng rú mà rùng mình. Rồi bà dặn Thanh hổ dòi lèn mạn ngược, phải làm lỗ mà cúng các cổ nắng, thi mới được yên. Bà lại thuật những điều bí mật một cách rất lờ mờ và huyền hoặc về phong tục: kỳ di ở đường ngược. Thanh vừa xếp quần áo vào va-li, vừa mím cười yên lặng nghe bà lão kể. Chàng nhảm thè bà ản cảm đùi ý đùn chàng thi chàng càng cảm thấy chàng quý trọng bà.

Mỗi cái cha mẹ ngay từ khi lên chín, mà anh lại lớn hơn những mươi mày tuổi đâu, và làm việc tận trong Saigon, nên chàng rất khao khát sự yêu mèn của những người sống quanh mình chàng.

— Anh không đem chén mản về à?

— Thưa bà, con đùi đây thôi. Ông bà nhà đã có mản rồi. Còn chầu thi mùa mực chàng phải cần đến.

— Ủ phài đây. Vậy mai anh nhất định đi sớm đây?

— Vâng, di sớm cho mát.

— Tôi chà biết gửi gi lên biếu ông Hai, bà Hai. Ông bà quê nhà mùa này anh tính cõi có gi nữa.

Ông Hai, bà Hai là chú thím của Thanh buôn bán ở Hanoi, nuôi nàng Thanh sau khi cha mẹ chàng từ trần. Ông Hai, tính chất lành dam, đam với cháu cũng như đối với con, không bao giờ tò tinh thần mệt: muôn đòn, muôn chơi hay làm gì cũng mệt. Còn bà Hai thi chỉ biết sần sóc, trông nom cái cửa hàng vải của bà, ngoái ra không thèm ai hắt.

Câu hỏi của bà Nhi nhắc Thanh nghĩ dồn cái gia đình chú thím mà chàng sắp về thăm. Nhưng chàng chỉ nghĩ đều một cách thản nhiên và chàng cho là vì bốn phận mà chàng phải về. Bà Nhi lại hỏi:

— Hay anh mang lên biếu ông bà một tám vải nhé?

Thanh từ tặc:

— Thôi, xin bà chửng cho.

Bà Nhi khanh khau:

— Anh chịu khó mang giúp tôi. Của chàng đáng là bao, nhưng là • cát nhà, lá vườn •.

Bà vừa nói vừa cười rồi gọi lớn:

— Cúc ơi! & Cúc!

Còn đâu bá lèn nói Cúc bạn di bán vải ở quán từ sáng. Lúc trưa vẽ ăn cơm rồi lại đi ngay.

— Thị ra có mày làm vải nó mang di bán cả rồi à? Tao định gửi anh giáo dem lên Hà-nội biếu bà Hai một tám dày.

Vợ Dao cười đáp:

— Vâng ày, ở Hanoi ai người ta dùng mà mẹ biếu.

— Thè thi thôi vậy.

Giữa lúc ấy, Cúc trở về, đầu đội cái thúng đựng mây tám vải. Cúc đặt thúng xuống đất nói với bà Nhi:

— Thưa bà, con bán được có mỗi một tám, còn ba tám dày.

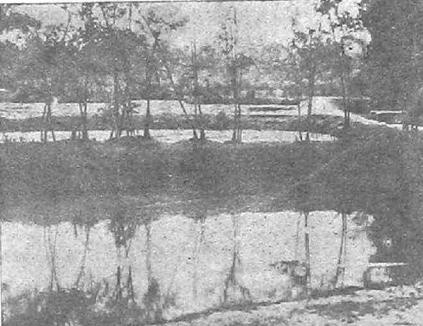
Bà Nhi cười:

— Tao tính gửi biếu bà Hai một tám, nhưng nhà họ nó bảo ở Hanoi, người ta không dùng vải annam.

Cúc cũng cười:

— Thưa bà, dòi nội-hoa thi đã là người annam ai chẳng phải dùng, phải không anh giáo?

Thanh biết rằng Cúc nhớ tới bài vừa học, nói như thế?

Về «nội-hoa», liên trả lời:

— Cõi học trò thuộc bài lâm.

Rồi cả hai người cùng cất tiếng cười to. Thầy thê, vợ Dao quay mặt đi, biu môi: Nàng vẫn không ưa cái cái tính chót nhà quá thản mặt của Thanh và cõi em chổng. Nhât là trong it lâu nay, nàng nghe người làng người ta bàn tán nói ra nói vào, thi nàng lại càng đem lòng khinh-bí Thanh lâm. Thầy mẹ chổng quí trọng Thanh, nàng vẫn cho là bà cõi «mù» và đã nhiều lần, nàng nói bóng nói gió để ngó cho chồng nàng biết những ý kiến của nàng đùi với ông thầy học ấy, với cõi học trò ấy, nhưng quả đùi đánh và thure thà, Đao chàng hiểu gi hết.

— Nhưng mẹ định gửi ai đem biếu bà Hai đây?

Vợ Dao cho là Cúc vỡ vinh hối cõi ấy, liên cõi cười bả nảng.

— Ông kia! mai anh giáo vé nhà nghỉ hè mà không nói cho cô biết à?

Thanh hối đùi mặt cõi xuống xếp mây đói tát vào va-li. Nhưng Cúc rất tự nhiên reo mừng:

— Ô, thích nhl, được nghĩ hè rồi đây. Thôi thi là từ mai thoát cõi nau học bài, làm bài.

Thanh ngừng đầu lèn nhìn Cúc, thi Cúc đã cắp thúng vải chạy xuống nhà rồi.

Sáng hôm sau, lúc Thanh lêm đường, bà Nhi và vợ chồng Dao đều chàng ra tận công. Còn Cúc, tìm gọi mãi vẫn không thấy nàng đâu.

Thằng Xéo xách va-li cho Thanh nói rằng nó thầy nàng cùng bọn thợ gặt ra đóng từ sớm. Bà Nhi phản nản:

— Thè thi thôi! Như con người ta, nó lại không biết ở nhà, chào anh giáo một câu đàm ư... Đày! nó xử với thầy học nó thế đây.

Thanh cười:

— Thưa bà, bà làm như con di xíu không bằng. Đây lèn Hanoi vài tháng lại vế, thi cõi gi phát tiền với dura.

Tuy nói thè, nhưng Thanh rất không bằng lòng ve cái cõi chỉ quá lanh đạm của Cúc. Chàng nghĩ thầm:

— Hay Cúc dón ta ở đây?

Thanh nhớ lại hôm gặp Cúc lần đầu tiên, ở thura ruộng bén đường.

Nhưng lúe ra dèn chõ xe đõ, nhìn quanh vùng, chàng vẫn chẳng thấy Cúc đâu. Hồi bọn thợ hái thi họ nói rằng nàng có theo di coi gặt, nhưng vùi ve nhà, chác lại sấp ra ngay.

Buồn rau, Thanh lèn xe. Tính tình của chàng đối với Cúc, chàng cảm thấy rất trong trẻo, không bợn chút ngòi vực, nhưng không tu biết Cúc được một cõi, trước khi lèn đường, chàng lây lầm không đánh lồng...

— Nhưng sao Cúc lại cõi ý lánh mặt ta như thế?

Thanh báu khoáu tự hỏi, rồi chàng không sao không trường tới. Cúc được. Chàng nhớ lại ba tháng học tập của Cúc: Ngay sau hôm hai người tuyển lời thê vó lý với nhau, thi Cúc lại ngày hai buổi: buổi trưa và buổi chiều cắp sách sang học. Ngoài những bài luợt, bài ám tâ quõe văn, những bài sút ký, đia dư, luôu lý, toán pháp, cách trí, Thanh dạy thêm nàng những bài đùi đọc chữ pháp.

Cúc bẩm tính thông minh nên học rất mau tàn tới.

Nay vè phản chữ pháp, Cúc đã đọc khâ sõi và việt những bài ám tâ ngắn ngô dâit sai lầm. Còn vè phản quõe văn thi nói Cúc là một con vẹt eung không phải nói quá. Thời thi Cúc viết như Thanh, cõi tập lõi chõi của Thanh, nghĩ như Thanh, dùng những chõi, những tieng mà Thanh thường dùng, cõi khi bắt chõe giọng nói của Thanh nữa.

Thanh mím cười nghĩ thầm:

— Những người không biết Cúc ham học thi khói sao không cho rằng đó là chứng triệu của tinh yêu. Không trách được người làng Nam họ ngữ vực cũng có lý lầm. Mà đừng nói người làng vực, ngay chõi Dao chõi ay cũng hù rắng Cúc có tinh với ta.

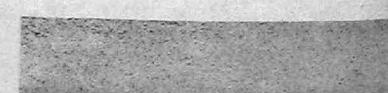
Thanh buồn bã thở dài.

Hai bên đường trong những ruộng lúa chín vàng, thợ hái tưng bừng vùa trại vùa gái cõi lom khom làm việc. Thinh thoảng, từ xa cõi giô đưa lại những mâu hát giọng dày những vân «r» râ uôn lưỡi của người vùng bờ.

Thanh quái cõi lại nhìn: làng Nam dâ lần vào nơi chân trời xa tắp.

(Còn nñ)

Khái-Hung

MỘT THIẾU-NỮ HUẾ
TRANH CỦA TÔ-NGỌC-VÂN

Có dự enête thi của C.P.A.

THUỐC LÂU NHẬT BẢN

Bán ở 67, phố cửa Nam. — Hanoi

Chứng bệnh lâu giờ dương bách trường khắp hoán cảo, riêng nước ta xem cũng nhiều người bị phải. Đã mặc phải chữa rất lâu mới tuyệt được nọc. Ai đã bị qua chắc

cũng rõ. Nên tìm được một thuốc uống rất nọc thật là khó.

Nay chúng tôi vi sự cạnh tranh và sự giúp ích cho những bạn mắc phải. Chúng tôi tự tìm những món thuốc tại Nhật-Bản. — Thuốc này đã được nhiều người các nước để ý đều, về chè lần với thứ thuốc số 58 và 68 của nhà chúng tôi. (Thứ thuốc này đã được nhiều người dùng được linh nghiệm lắm, nay lại càng linh nghiệm hơn nhiều).

Thứ thuốc này chuyên chữa như người phải lâu dương thời kỳ phát hành, buốt, tức mù, mâu, cưỡng dương đau, đi đái ít mật, nước tiểu đỏ, dùng 2-3 lọ số 58 sẽ khỏi hẳn, giá 0 \$ 50 1 lọ 5 \$ 00 12 lọ.

Người nào sau khi khỏi chứng bệnh này, đi nọc còn lại, nước tiểu khi chong khi vàng, thỉnh thoảng ra đồi tì mù, qui đầu hay ướt, ồng tiểu tiện thì thường thèm nhai ngứa, làm việc nhợt hay ăn độc, kinh như bệnh phục phát. Dùng 2-3 hộp số 68 sẽ khỏi hẳn 1 \$ 50 1 hộp 7 \$ 50 6 hộp.

(Thuốc không có chất độc, dân bà có mang dùng cũng được). Ai muốn làm đại lý hoặc mua thuốc, xin viết thư về.

BINH-HUNG n° 67, rue Neyret, Hanoi

Có dự enête thi của C.P.A.

TUYỆT NỌC

LÂU, GIANG

Mới phải uống thuốc số 19 giá 0 \$ 60 đã lâu, kinh niên uống tuyệt nọc giá 1 \$ 00 uống làm hai ngày, thuốc mới ché. Chữa khoán, dám cam đoan ba ngày hết đau, tuần lễ tuyệt nọc, ở xa mua thuốc uống công hiệu không kém gì. Giang mai 1 \$ 00 1 ve, 4 ve, khòi. — Cái nha phiến 1 \$ 00 1 ve, 3 ve chữa hẳn. — Khi hư, bạch đái 0 \$ 60 1 ve, 5 ve khòi.

KIM - HƯNG | | |
DƯỢC - PHONG

81, Route de Hué (Phố chợ Hòn), Hanoi

Có dự enête thi của C.P.A.

PHÒNG KIẾN TRÚC

NGUYỄN-CAO-LUYỆN

Góc phố Borgnis Desbordes và Richaud,
cạnh nhà thương Phù-Roân

Giúp việc có các ông:
TÔ-NGỌC-VÂN, họa sĩ
HOÀNG-NHƯ-TIỀP, kiêm túc sư

Có dự enête thi của C.P.A.

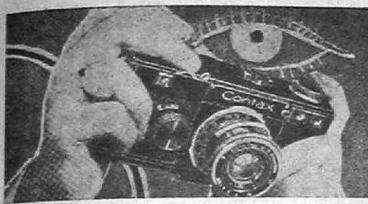
Chaussez-vous chic
Sans vous chausser cher
Chez

Van Toàn

95, Rue de la Soie — HANOI

Catalogue 1935
Franco sur demande

HAICON MẮT

Đến ngày mai, họa sĩ Nguyễn Giang sẽ trưng bày những bức tranh của ông ở hội Khai-Tri. Đây là bức chân dung của họa sĩ do chính tay họa sĩ vẽ ra. Lúc vẽ nhìn vào trong gương, nên cầm bút tay trái.

MỘT HỌA-SĨ MỚI.

ÔNG Nguyễn Văn Vinh có mời mọi người quan thuộc và các nhà báo đến xem những bức họa của họa sĩ trẻ này. Ông là ông Nguyễn Giang, luật khoa cử nhân kiêm thi sĩ, kiêm họa sĩ, trước khi đem ra ở Khai Tri.

Những tranh của ông Giang rất có giá trị và nhất là có một vẻ riêng: ông nhìn người và cảnh bên nước Nam bằng con mắt của một họa sĩ ở Montparnasse (Paris).

Mong rằng trong ba nghệ của ông Giang, nghệ họa có thể là một kẽ sinh nhai cho ông được.

CHUNG QUANH VỤ BẦU CỬ HỘI VIÊN.

NGUỒI ta không nhận thấy, trong vụ bầu cử hội viên thành phố, một chút trật tự và một sự liên lạc nào hết.

Người ra ứng cử chia làm ba số. Số lượng một số, tất là cũng chung một chí hướng, một mục đích, một cách hành động.

Người trong số không thể làm một việc gì ngoài cái ý định của số mình, nhất là không thể làm sự gì có thiệt hại cho số, đều người ấy không muôn là một người phản phúc, lừa dối.

Nếu không có cái trật tự ấy thì số tên không đứng vững được.

Nhưng trong vụ bầu cử này, sự trật tự tuy nhiên không có. Người ta thấy những người đã

Nụ cười tinh
của ông Trần
văn Lai, y-sĩ.

↑ Nụ cười không
cần gian của
ông Phan Trần
Chúc làm báo.

BẦU CỬ HỘI VIÊN THÀNH PHỐ HANOI

MÂY NỤ CƯỜI CỦA MÂY NHÀ

Ú N G - C Ủ'

Nụ cười→
người h
ngom của
kỹ sư Đặng
phúc Thắng

← Nụ cười nhàn
nhở của ông Lê Thắng
luật khoa tiền sỹ
con dì đánh bỗng.

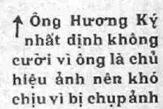
↑ Nụ cười khó tả
của bác sĩ Phạm
hữu Chửu Ông.

← Nụ cười
lõi lăng
của bác sĩ
Đặng vũ Lạc

↑ Ông Đỗ-dinh-Đắc
lấy tay che mõm.
không muốn cho bản
báo phóng viên chụp
nụ cười của ông.

↑ Ông Hương Ký
nhất định không
cười vì ông là chủ
hiệu ảnh nên khó
chịu vi bị chụp ảnh

Ông tham Cung-dinh-Quy (người đeo
đầu trấn) miệng cười tươi nở như
bóng hoa quỳ và ông Nguyễn-tường-
Tam, bản báo giám đốc (không ra
ứng cử) cười vì thấy thiên hạ cười.

—SÔ NÀO CÙNG CÓ— PHỤ TRƯƠNG BIẾU KHÔNG

Tôi lướt nó mím cười đưa cho nó nấm hào
rồi cho nó ra.

— Ông không trả lời ư?

— Không cần.

— Mả ông cũng không hỏi xem tôi giúp ông
Phong được những việc gì?

— Tôi làm gì?

— Thì thi ông chả là mồ tí nào nhỉ.

Tôi bắt cười và chủ ý đùa và thông minh lanh
lợi của đứa bé.

— Ủ, thì may giúp ông Phong được những gì?

— Nhiều lùm chùm. Trước hết, tôi mua hộ ông
ấy một cuộn giấy gói tết là thường, rồi tôi giúp
ông ấy trèo cây đì rinh nhà người ta.

— Nhà ai?

— Nhà chú Duyn. Сан nhà chú ấy có cái cây
sao lăm. Ông Phong lấy giài quàng lên cây, rút
chấp dài lát, buộc thông lọng thắt nút cỏ chò,
rồi leo lên.

— Lúc nào?

— Lúc ông ấy ở nhà chú Duyn ra. Chú Duyn
đi vắng. Ông ấy ở trên cây một hồi lâu lăm, rồi
xuống vai tôi... Rồi ông ấy viết cái giài này
để tôi cắm đèn dây cho ông....

— Được rồi, em dì ra dì, và đừng nói với ai
những truyện ấy nhé?

— Vâng, ông Phong cũng dặn tôi thè.... Bây
giờ tôi lại phải đến nhà thường với ông Phong,
con nhiều việc cần lâm.

Đứa bé bước ra, mở cửa ngồi vào ô tù, nét
mặt ra vẻ quan trọng trong đèn buôn cròi. Nó đi
khỏi, tôi đọc lại bức thư của Lê-Phong, rồi ngồi
viết cho xong bài tường thuật theo như lời anh
ta dặn.

Bỗn giờ chiều hôm ấy tôi đang viết, bỗng lật
thay đèn bê đèn, nó đưa cho tôi một mảnh giấy
nhỏ, chữ viết nguệch ngoạc và nói.

— Ông Lê-Phong đợi ông ở nhà thường.

Trong giây chớp mắt giông sau này:

— «Dù việc xong hay không, anh cũng đến nhà
thường ngay. Hung thủ đã bị bắt rồi, bị bắt bởi
tay tôi. Tôi hôm nay toé cõ Hanoi đây.»

Hung thủ đã bị bắt? Mả sau việc ăn mang
không đầy 24 giờ. Tôi không hiểu Lê-Phong có
những phương pháp thần thánh gì mà khám
phá được việc chống đèn thè, hơn nữa, lại bắt
được hung thủ, là một điều chính mà anh ta
cũng không thể ngờ làm được ngày.

Đến nhà thường hỏi lại Lê-Phong thì anh
cười bảo tôi:

— Anh ạ, tôi cũng không ngờ truyện này lại
giận dì thè, cái mồi bí mật tôi đã gõ xong
cà rồi...

— Xong rồi? Nghĩa là anh đã tìm ra được
người giết Đào Ngung?

— Phải.

— Tim ra cách nó lén vào cái phòng cửa kín
bên bê để giết người?

— Phải. Nhưng anh đừng eau mày nhìn tôi
một cách dữ dội đèn thè.

— Anh lại bắt được hung thủ?

— Tôi không bắt được, vì tôi chỉ là một tay
phóng viên. Hung thủ hiện ở trong tay luật pháp.

— Thực?

— Thực chứ!

— Thế hung thủ là ai?

Phong kéo tôi bước qua cổng nhà thường và
mắng bén tôi:

— Anh khố chịu lầm. Anh hỏi lục vẫn tôi
phiêu quá. Hằng vào đây tôi cho anh thè mặt
một người thiếu phu đẹp hiền cõ.

— Ài? bà Lường Duyn ày?

— Phải, Bà Lường-Duyn.

Rồi Lê-Phong nhất định không nói gì nữa.

Đến trưa một canh phỏng rộng, anh nhẹ bước
đến bên cửa đứng lại vầy tôi:

— Đì khè chừ, cõ ta vừa mới ngủ. Anh trông
kin kia, trên chiếc giường sắt tôi tàn của nhà
thương, cõ ta có vó một vị Hằng-Nga đang «nồng
say trong giấc ngủ». Anh xem, đứng trước sắc
đẹp, ai cũng đám ra nỗi vui thương.

Tôi gật đầu vì tôi cũng nhận ra người thiếu
phu là đẹp. Mắt cõ ta rất đều, nét rất thanh,
nước da trắng xanh, nổi trong làn tóc đen láng
ở hai bên gò. Đầu mắt lúi ày nhảm, không đè
cho tôi được thấy cái mâu sâu xà mà Phong
thường ca tụng. Trong cái nhan sắc nhợt mệt
ày, tôi thấy cõ vẻ đau đớn còn trên nét mặt,
kiên cho vẹp đẽ như cao qui hơn lên.

Lê-Phong se se bão tôi:

— Cõ phải không, một người đàn bà đẹp như
thè, ai chàng phải mê đắm. Chính tôi, tôi cũng
thấy cái «quá tim bằng đá» trong ngực này nhiều
lần chye té tái hàn... không ngờ con người

như thè mà mang trong lòng những điều bí mật,
với cả một cái thân kinh nứa. Lúc này đèn nhà
Lường-Duyn, tôi nghe thấy nỗi bâ ta phải vào
điểm trại ở đây vì thảm họa, tôi cũng không lây
gi làm lâi làm. Nhưng bệnh tình xem ra cũng
không quá nguy kịch như tôi tưởng, vì tôi đã
đòi phong ván cõ ta ở đây.

Rồi, không có liên lạc gì, anh nói, ngay sang
truyện khác:

— Anh ra dày tôi bảo. Hiện bày giờ các báo
mới biết phần mười việc ăn mang, sõ Liêm
phóng cứ theo bước cản thận nhưng chậm chạp
mà di thi không báo giá xét ra được mạnh mẽ,

nhưng trường hợp vụ án sát đồi với hè thay
mọi người đều có vó thân bí, bằng ây điều dù
lầm cho dù luận sói nói dẫu việc xảy ra ở một
tỉnh nhỏ như đây. Anh phải tính với tôi làm việc

cho rát nhanh, rát nhanh, anh nghe chưa, để

cho cái bí mật dày đặc là thường ây dót nhiêu
rõ được ngay, dót nhiên bị khám phá ra một
cách unhanh chóng cũng là thường. Mả khám
phá bởi tôi, Lê-Phong, phóng viên của Thời-

Thè. Cái danh diện của tôi vì thè sẽ bắt người
ta chô ý đén dâ hàn, nhưng điều tôi cần cho
người ta biết nhất là Thời-Thè không những có
tin chóng, tin lị, Thời-Thè lại còn có những tay
lâm việc minh mẫn như tôi nữa.

«Chó nén tôi cõ phải xuy nghĩ dò xét rât
chóng dò tìm thay kèt quả ngay lập tức. Két quả
thay rồi: kè giết người đã tìm ra rồi, kè giết
người đã sa vào «lưới pháp luật» như người
ta thường nói. Mả hung thủ là ai? Tôi sẽ cho
anh biết sau... Vì tôi muốn cho anh theo câu

truyện do những đường ngoại ngoéo của nó.
Nếu cõ thay rõ các tình thè, các trường hợp
như tôi, thời câu truyện không có chỗ nào hồi

hợp cả; mình không hồi hộp thi đắc giã của báo

minh cũng không hồi hộp, vì thè nêu tôi không

muốn thông thuat, để việc ây phán anh.

(Còn nữa)

Thế-Lữ

TRONG LÀNG

CHAY

(Tiếp theo trang 6)

Nhưng, lúc trở ngôi cát rui trước khi leo thẳng
trụt xuồng, muôn thám địa đê phòng người mai
phục, ngồi trên cao nõ giòng xuồng một con cua
cảng trên mai thiap một mầu nén.

Còn vật đì ngang ày, bô kháp nhà, làm đèn
«pin» cho các «hù» què.

Thè cõng hâ cái bung túc...

Đã một giây đồng hồ rồi, thằng Mae, người làng
thuộc Phú-lý, đứng râm sương giữa cảnh
đông. Sương muối đã làm tan hết hơi người đì
rồi, thi những con chó giữ như hùm ở nhà cõ
Bá sõi cõi nó như là một cái cây, hay một cái
bóng. Lùi đâ bước bước môi lại được gần, nõ
nhai cơm ném cho chó ăn.

Nó dùng cách ây đê dò xét nhà cõ. Bá dà hai
hõm mà chó tinh không cầu sõi lên. Ngày thứ ba,
nõ mày vào hồn cái nhà mà cướp cung khó vào
lot.

Nó lèn theo sau con trâu người ta đang rất
về truong, bô theo dưới bụng, rồi thừa dịp, hai
tay bám lấy hông cái trâu, hai chân nó đep hai
cảng sau trâu.

Trâu «ôm»
nó vào truong,
từ truong, đèn
tôi sám nõ, lén
lén nhà trên.
Giập chó, nõ nhô
nuôi bọt vào
mùi chó, chó vây
đuôi mừng.

Că nhà dâng
că, chí có thằng
Mae vẫn thức
nằm ráu người
vào dưới ván
sập. Nõa đêm, đèn bung, nõ lén theo tiêng chuột
đung nõi đồng, lén đèn lây sõm và că kho ăn.
An xong rón đèn bức thòi nám nghe.

Hai ông bà đặt mìn là thi nhau ngay, nõ nằm
dèn cau nám mà vẫn không được nghe một
tiêng thi thào của đôi vợ chồng dâ quá chiêu
thu ây.

Mọi lầu ở những nhà khác, nõ vẫn được
nghe vợ chồng chủ nhà hòi nhau: «Chứ cõi
hòn khóa chuồng đõ khóa cầu thận chưa?»

Nó dành nám trên bức thòi cõ ngày hôm sau,
nhịn đói, nhịn thở. Nõ có thê cõ năm đói dày
mãi cho đèn lúc nghe thung được chõ đè cõa...

Thì, đèn tôi, quen mùi, nõ bò lại nõi cơm.
Nhưng nõ không ngửi rằng thằng nhó bô mảng
oan là ăn vụng, đâ đặt ở đõ một cái bẫy chuột
cõ ràng era. Nõ đưa tay ra. Bẫy sập. Giữ không
được miệng, nõ chui một tiếng mà nõ cho là
bé, nhưng nghe rát to, trong lúc đêm hõm.

Lieu hón! Người ngù ngáy thường hay ngù
tinh...

(Còn nữa)

Trong-Lang

ĂN CUÓP

(Tiếp theo trang ba)

— Ông B... đã theo tôi làm « quân lương » đi
một lần. Đôi một tháng lùng cung những gì
không biết...

Ông đã làm bẩm :

— Mày cái định mà nó bắt nợ của phó L... trên
Q. R. Tôi biết : đồng tam khí, tôi lầm....

Bác Trương nói tiếp :

— Nhưng mà chắc nặng lâm, nêu anh đó mới
trượt lật sau. Trút lại, nên chúng nó thi cho một
ngọn mào vào cảng, lâm ra nằm ăn vạ dây. Ra
tử vào sinh mới thoát được, anh em người nào
cũng ngán ngại không dám đón ai nữa.
Nhưng anh đó chỉ mới bị thương, chì chưa
chết. Chúng nó mà công khai lèn huyền, fat
thì anh ta sẽ cung chiến mọi lối và khai ra cả
nút. Phải cứu mày được, nhưng anh đó to như
cái bò thê kia thi ai mà khiêng nổi. Anh em dâ
bàn quay lại thi cho một nhát, cho chết hẳn :
giết một người mà cứu cả bọn !

* Chi môt tối không nghĩ thè. Trong khi lui
tuần hay còn sun soe chưa định hẳn, tôi liều
mạng xông vào, đánh thực thân, gần thi đá, xa
thì quật thiệt lính, ngã được hai chú. Anh em
tiếp sức, tôi công anh để chạy. Vừa đánh vừa
lùi, ra đến đường cái đột pháo lệnh giới làm
súng dọa tụ tuân, rồi trút xuồng thuyền.

Ông đó gật gù nghe theo như chúng ta tán
thường những câu văn hay và giọng cười lúc
bác Trương kể câu câu truyện :

— Chuyện ấy được một ít bợ mặt, và... anh
đó này !

Câu nói đầu ấy làm cho ông đó mỉm lòng. Ông
ta bùi ngùi :

— Bảm, oan ạ.

Trước vòi mắt ngạc nhiên của chúng tôi, ông
ta cười to một tiếng :

— Bèu là vi có khỉ cà ngày chỉ uống nước
chảo thay cơm.

Anh K... đã gấp miếng thịt gì, lại đặt xuồng
bát. Cả ba người chúng tôi đều như muôn
nhường bữa cơm ấy cho ông đó.

Ông ta đã ngoài 50 tuổi. Chắc dầu còn sòng
lau hơn nữa, và chắc dầu đã được một bữa cơm
thứ hai như thế này.

(Còn nữa)

Phóng-viên Ngày Nay

Trọng Lang và Thể Lực

Độc nhất ở Bóng-dương !

Triều đại cắt quần áo tây, trong ba
tháng biết cái.

Tiền học phí tát cả chỉ có 30 \$00.

Ở xa có thể học theo cách gửi thư.

DỒ-HƯU-HIẾU

Diplômé de l'Ecole Internationale de Coupe Daroux (Paris).

Lớp dạy năm ngoái đã có kết quả, các
đóng sau này đều ra môt tiệm may :

MIM. Lương, ở Hanoi; Huân ở Tourane;
Khue ở Dép-Cáu và còn nhiều người nữa
đã làm cao ở các tiệm may lớn.

Ai muốn may quần áo tây, xin lại :

Đỗ-hữu-Hiếu, Tailleur

41, Rue du Chancery — Hanoi.

Giai rá rõ, cắt rá đẹp, rát nhanh chóng,
có thể thử quần áo 15 phút sau khi đeo,
tự tay chủ nhân lặn và cắt lây.

TRONG RỪNG SÀU

Truyện của Thể-Lực.

VII

Tranh của Cát-Tường

1. Trần-Dông chưa hiện ra sao thì tên dây tờ
dứa một gói cơm nắm với một báu rìu ra :

— Cậu tha tội cho con, con không làm thê thi
không cứu được cậu. Bây giờ cậu hãy ăn, uống
di cho đỡ mệt đã.

3. — Nhưng sao anh không bị chúng hành hạ ?

— Vì con khéo nói với chúng. Con già làm
người vê bè với chúng để tim cách tra tảo cậu
Con làm như người bị cậu bợ dãi từ trước, bây
giờ tim được cách tra thử.

5. Bỗng chàng ngừng lại. Tên dây tờ hỏi :

- Gi đó cậu ?
- Không ! Ta mới nghĩ ra một việc.
- Việc gì ?

Chàng bèn dề hai tay lên vai dây tờ, nhìn
thẳng mặt nó hỏi :

7. Tên dây tờ kinh ngạc, thi Trần-Dông vẫn
điểm tinh nói :

— Phải, ta đã quyết.... Ta không nỡ đí khói
mà không cứu người thiêu-núi cứu ta tôi
hôm xưa.

2. Trần-Dông mừng làm, giờ nám corm ra ăn.
Tên dây tờ nhìn về phía lảng quẩn cướp nói :

— Đường lối nguy hiểm lắm, cậu có gở được trời
cũng không trốn thoát được.

4. Ăn uống xong, Trần-Dông với người dây tờ
trung thành cùng chạy về một phía rừng.

6. — Nghĩa ơi ! Mày có thợ bụng muôn giúp ta
không ?

Tên dây tờ thưa :

— Con xin hèi lòng.

— Vậy ta mnôn cũng mày trở lại chỗ sào
huyệt của quân cướp !

8. Nghĩa tím hết lời khuyên can chúa, nhưng
không ích gì.

Trần-Dông một mực đòi trả lại :

— Không ! Đừng can ta nữa, ta không cứu
được nồng, thi ta không yêu tám.

(Còn nữa)

xi-qà và thuốc-lá hiệu MÉLIA

là hiệu thuốc ngon và nổi tiếng hơn hết

Ai đã dung qua điều
công-nhận rằng không,
có thứ thuốc lá nào lại
có được cả ba đặc tính:

THƠM
NGON
và **RÈ**
như thuốc lá hiệu MÉLIA

Chỉ có 0\$06 một gói
MARINA rouge mà trước
kia bán những 0\$10

Đại lý độc quyền: RONDON & Cie
HANOI-HAIPHONG-TOURANE-SAIGON

Có dự cuộc thi của C. P. A.

HIỆU SƠN
THẮNG-LONG

CINÉMA PALACE TUẦN LỄ NÀY:

Từ thứ tư 15 đến thứ ba 21 Mai 1935 :

LA ROBE ROUGE

do nhà tài tử trứ danh CONSTANT RÉMY, SUZANNE RISSLER, JACQUES GRETILLAT và DANIEL MENDAILLE sắm vai chính. Một chuyện thương tâm, một viễn quan tòa định kết tội oan một người lương thiện để chống được thắng chức, sau vì lương tâm căm rủa ông dành tha bổng kẻ bị hám oan, nhưng muôn quâ rõi anh ta về đến nhà thì ôi thôi còn đâu là cảnh già dơ tật đep năm xưa... cửa nhà tan nát, chồng bà vợ nam đi tha phương cầu thire. Một phim tuyệt hay xin chờ bö qua.

TUẦN LỄ SAU : Từ thứ tư 22 đến thứ ba 28 Mai 1935

LE ROSAIRE

do tài tử ANDRÉ LUGUET — LOUISA de NORMAND sắm vai chính. Một chuyện tình rất cao thượng, cảm động, thương tâm,

CINÉMA TONKINOIS

Từ thứ sáu 17 đến thứ năm 23 Mai 1935 :

FRANKENSTEIN (Quý nháp trắng)

Bác sĩ FRANKENSTEIN nữa đêm ra bãi tha ma đào mả lây xác người chết mang về rồi dùng phép máu nhiệm của khoa học để làm cho xác chết sống lại, nhưng xác đó lúc sống lại không thành người, lại thành con quỷ dữ tợn, bóp cổ giết người như ngogé, làm cho cả một lồng phai khiếp sợ hãi hùng. Một phim mà các bạn đang mong đợi được xem. Trong tuần lễ chiếu phim QUÝ NHÁP TRẮNG tại rạp TONKINOIS, hôm nào cũng chiều buổi ban ngày từ 5 giờ 30, chừ chủ nhật bắt đầu từ 5 giờ — Thứ Năm và Chủ Nhật có chiều Matinée Scolaire bắt đầu từ 2 giờ, giá vào xem rất h.

Muốn xem QUÝ NHÁP TRẮNG hiện hình xin lật rạp TONKINOIS xem sẽ rõ ?

NHÀ IN VIỄN-DỘNG có in đủ các thứ giấy má, sổ sách tư và cho nhà buôn. Ai cần hỏi giá tiền hay cách thức gì xin vui lòng chỉ dẫn.

NHÀ IN VIỄN-DỘNG có đủ các sách vở giấy bút. Có tập **Nguyệt-san Livres Nouveaux**. Quý-khách cần dùng xin gửi hau.

NHÀ IN VIỄN-DỘNG có kho giấy to chứa đủ các thứ giấy tốt giá lại hạ.

NHÀ IN VIỄN-DỘNG lấy làm hân hạnh biểu các quý-khách mua hàng trả tiền ngay: cir 3 \$ hàng thi biểu một phần năm về Cuộc xô sô Đông-Pháp.

VIỄN-DỘNG ĂN QUÁN HANOI - HAIPHONG

Có dự cuộc thi của C.P.A.

THUỐC TRI BA CHỨNG ĐAU BỤNG KHÁC NHAU: ĐA-DẦY, PHÓNG-TÍCH KINH-NIÊN

Đau tức giữa ngực, lại chói qua sau lưng, rồi đau lấn xuống ngang thắt lưng; ơ hơi lên cõi, có khi ơ ra cả nước chua; có khi đau quá nôn cả đồ ăn ra nữa, ơ hơi hay đánh rãnh thời thi đốt; đau như thè gọi là đau dạ dày (đau bao tử).

Đau bụng trên hay bụng dưới, cơn đau rất dữ dội; đau đột náu hay một ngày thi đốt; cách mày ngày hoặc một tháng đau một lần; đau như thè gọi là đau bụng kinh niên.

Đau chói chói bụng dưới, có khi tức suốt xuống hạ nang, một đồi khi ơ hơi lên cõi, ngày đau ngày không; ngày muôn ản, ngày không muôn ản, lờ lửng thắt thường; sắc mặt râng rợt hay bung boco, bụng dày bí bách; đau như thè gọi là đau bụng phong tích.

Ai mắc phải, hãy viết thư kề chiết bệnh thật rõ gửi cho bản hiệu, sẽ gửi thuốc bằng cách lanh hồn giao ngắn.

Thư từ vú Mondat dẽ: **Nguyễn-**
ngọc-Am, Chủ hiệu: **Biểu Nguyễn Đại**
Được Phòng 121, hàng Bông (cửa
quay) HANOI Đại lý: **Sinh-Huy**, 59,
rue de la Gare VINH; Quan-Hải, 27
rue Gia-long-HUẾ. Nan-nam marché
DALAT. Minh-nguyệt rue Gia-long,
PHAN-THIỆT. Minh-Xương 19 rue du
Commerce KIỀN-AN.

Muôn nhiêu người biết tên hiệu mình, các nhà buôn nên kíp đèn dự cuộc thi Quảng-cáo
đẹp của

C.P.A.

tổ chức

Xin mời đèn
thương lượng với
M. Nguyễn - Trọng - Trạc
*Directeur du Comptoir
de publicité artistique*

80, Boulevard
Grand Bouddha, Hanoi

MAI - DÊ

HANOI - 26, Rue du Sucre 26 - HANOI

Bán dù:

Tờ lụa, nội-hoa và cá ngoại-hoa
Rất nhiều hàng mầu hợp-thời-trang để may
quần áo mùa nực

Xin đến xem qua sê rô

MUỐN CHỤP ẢNH ĐẸP CHỈ NÉN LẠI

Huong-ky Photo HANOI

AI MUỐN CÀM NHÀ CỦA, ĐẤT CÁT
XIN CỨ ĐẾN HƠI TẠI

Vạn-quốc Tiết-kiệm

HANOI

Công việc nhanh chóng và có
nhiều điều tiện lợi cho các ngài

Có dự cuộc thi của C.P.A.

AI ĐỌC "ĐỜI NAY"

Không biết các sách khoa-hoc
"VÌ NƯỚC" SAU ĐÂY CÙNG LÀ:

Đ bộ Công-Nghệ có: Dày làm
40 nghệ ít vỏn 2 \$ 00, 30
nghe dỗ lòn 1 \$ 50, Kim-khi
và co-khi 0 \$ 80, v...
Đ bộ Thể-Thao có: Tập võ Táu
(1 à 5) 1 \$ 78, Võ Nhật 0 \$ 50,
Võ Ta 0 \$ 40, Võ Tây 0 \$ 60,
Dây đai ban 0 \$ 80.

Đ bộ Y-học (lâm thuoc) có: Y-
học tùng thư (1 à 10) 5 \$ 03,
Sách thuốc kinh nghiệm 0 \$ 50, Xem mạch 1 \$ 00, Đàn-
bà 1 \$ 00, Trò-con 1 \$ 00, v. v.

Đ bộ Thán-học: Dày Thủ-miên
(1 à 5) 2 \$ 00, Võ T.M. Nhật-
bàu 0 .50, Trường sinh Thuật
0 .50, Dây lạy Sô-Tù-Vi 1 \$ 00.

Đ bộ Mý-Thuật có: Sách dày Đàn-
hué và cải-lương 0 \$ 50, Sách
dày vẽ 1 \$ 00, Dày làm ảnh
1 \$ 00, Dày làm văn thơ 1 \$ 20.

Đ bộ Lịch-Sử: có Đinh-tiến-Hoàng,
Lê-dai-Hanh, Hùng-Vương.

Đ bộ Doanh-nghiệp có: Những điều
nhà buôn cần biết 0 .40, Thương-mại kẽ-
toán chí nam 1 \$ 50, còn các thứ linh tinh
như Nam-nữ bí-mật, Gia-lồ, Học chữ
tày, v. v... Ngót 100 thứ, xa thêm cước.
Mua buôn có trừ hué-hồng, thơ dé:

NHẬT-NAM THƯ-QUÁN
HANOI - 102, Hàng Gai 102 - HANOI